

Arbejdsmarkedsudvalget, Folketinget
Christiansborg,
1240 København K.

København d. 28. september 2005
BH/PH

Til medlemmerne af Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg

**Vedrørende Beskæftigelsesministeriets analysepapir:
” Serviceeftersyn – Flere i arbejde – Ledighed blandt de 50-65 årige”**

Ældre Sagen kan ikke forsvare en sikringsordning, hvis den alene bidrager til at fastholde seniorer i langtidsledighed. Omvendt er ikke rimeligt, at seniorer skal ende arbejdslivet på kontanthjælp, fordi det kan være særligt vanskeligt for ledige seniorer at finde job.

Tallene fra Beskæftigelsesministeriets analysepapir ” Serviceeftersyn – Flere i arbejde – Ledighed blandt de 50-65 årige” leder umiddelbart til den konklusion, at man ved at afskaffe den forlængede dagpengeregel for 55-59 årige kan reducere den forøgede langtidsledighed i aldersgruppen. Vi mener, at konklusionen umiddelbart er interessant, men at det bør undersøges nøjere, om det i realiteten hænger sådan sammen.

Det er et alvorligt problem ved analysepapiret, at ledighed kun defineres som dagpengeledighed. Når en analyse tilrettelægges på den måde, kommer det til at se ud som om ledigheden falder, hvis nogen går fra dagpengesystemet og over på f.eks. kontanthjælp. En del af de personer, som ifølge notatets afsnit 4 og figur 2 forsvinder ud af langtidsledighed, vil således reelt fortsat være langtidsledige eller overgå til anden offentlig forsørgelse.

I analysepapirets afsnit 5 viser figur 3 andelen af ledige med mere end fire års anciennitet i dagpengesystemet og herunder, at der er et niveauspring for denne gruppes andel af det samlede antal ledige, når man bevæger sig fra aldersgruppen 50-54 år til 55-59 år. Og det er umiddelbart nærliggende at antage, at de særlige dagpengeregler for aldersgruppen 55-59 år er bagvedliggende årsag til denne forøgede langtidsledighed for gruppen.

Her benyttes (i modsætning til i afsnit 4) et mere anvendeligt ledighedsbegreb (+ 4 års ledighed), men figuren siger reelt ikke noget om, hvorvidt stramningen af dagpengereglerne for de 50-54 årige er den bagvedliggende årsag til at langtidsledigheden er højere blandt de 55-59 årige. Igen skal man være opmærksom på, at tallene i afsnittet ikke afspejler det samlede langtidsledighedsproblem, fordi kontanthjælpssmodtagerne og andre overførselsindkomstgrupper ikke indgår i opgørelsen.

Hvis notatets hypoteser fra afsnit 4 og 5 om samspillet mellem dagpengeregler og langtidsledighed blandt seniorer skal understøttes med tal og statistikker på en mere overbevisende måde, så bør en supplerende undersøgelse som minimum omfatte følgende:

Forslag til ændringer af undersøgelsen af sammenhæng mellem merledighed blandt seniorer og særlige dagpengeregler

- Den gruppe, der analyseres, skal afgrænses til ledige 50-54 årige med mindst 4 års ledighed bag sig, da det præcis er denne gruppe af ledige, som stramningen påvirker og ikke alle andre.
- Undersøgelsens sigte bør afdække i hvilken udstrækning personer med mindst fire års ledighed fortsætter med offentlig forsørgelse, eller overgår til varig beskæftigelse.
- Afgangen fra offentlig forsørgelse bør herefter følges år for år fra f.eks. 1995 for at udelukke, at det ikke er tilfældige uforklarlige udsving i en særlig periode (f.eks. fra 2001-2004), der bidrager til indtrykket af, at stramningen af dagpengereglerne har en særlig effekt.
- Og endelig vil det være mere retvisende at henvise til ændringer i procent point og antal personer, da udviklingen i procent (som benyttes i notatets figur 2) let overdramatiserer en eventuel udvikling.

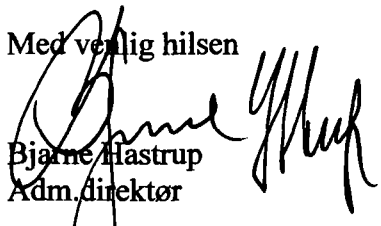
Det fremhæves i notatet fra Beskæftigelsesministeriet, at "de lidt ældres arbejdsmarkedsadfærd er påvirket af *de mange særordninger* for 55-65-årige".

Der findes ikke *mange særordninger*, men tre særordninger for aldersgruppen (efterløn, særlige aktiveringsregler, og arbejdsløshedsforsikringslovens § 55 stk.2). Og notatet dokumenterer ikke, at de lidt ældres arbejdsmarkedsadfærd er påvirket af særordningerne.

Samlet set efterlyser Ældre Sagen en større bredde i refleksionerne over hvilke årsager, der kan bidrage til den forhøjede langtidsledighed blandt de ældste seniorer. Endvidere efterlyser Ældre Sagen en metodisk opgradering, hvis formålet med notatet er at underbygge påstanden, at stramningen af de særlige dagpengeregler for 50-54 årige har reduceret langtidsledigheden for gruppen - og at de samme perspektiver er mulige for gruppen af 55-59 årige.

Det er Ældre Sagens håb med denne henvendelse, at Arbejdsmarkedsudvalgets medlemmer vil anlægge en lidt bredere synsvinkel i debatten om samspillet mellem dagpengeregler og langtidsledighed. Endvidere håber vi, at denne henvendelse vil give anledning til en opfølgende analyse fra Beskæftigelsesministeriet, da samspillet mellem dagpengeregler og langtidsledighed er et yderst interessant emne, som fortjener at blive belyst yderligere.

Med venlig hilsen

Bjarne Hastrup
Adm. direktør

Kopi af brevet er sendt til Beskæftigelsesminister Klaus Hjort Frederiksen